

ROBERT GALBRAITH

SMRTIACA BIELA

Štvrtý prípad Cormorana Strikea

Ljndeni

Smrtiaca biela

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Robert Galbraith
Smrtiaca biela – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

ROBERT GALBRAITH

SMRTIACA
BIELA

Preložila Diana Ghaniová

Ljndeni

*Venujem Di a Rogerovi
a pamiatke na milého bieleho Spikea*

Prológ

*Šťastie, – drahá Rebekka, – šťastie, to je predovšetkým
a hlavne tichý, radostný, bezpečný pocit nevinnosti.*

Henrik Ibsen, *Rosmersholm*

Keby tie labute plávali po tmavozelenej hladine jazera bok po boku, táto fotka by sa mohla stať korunným klenotom v kariére svadobného fotografa.

Zdráhal sa požiadať novomanželov, aby sa posunuli, lebo tlmené svetlo pod korunami stromov premenilo nevestu s rozpustenými medovými kučerami na preraffaelistického anjela a zdôraznilo výrazné lícne kosti jej manžela.

Už si nepamätal, kedy si jeho služby naposledy objednala taká pekná dvojica. Pri novomanželoch Cunliffovcoch sa nemusel uchyľovať k taktickým trikom. Dámu nebolo treba fotiť zo správneho uhla, aby jej nebolo vidieť tukové záhyby na chrbte (práve naopak, zdala sa mu trochu vychudnutá, čo však bude na fotkách vyzeráť dobre). Pána nebolo treba žiadať, aby sa skúsil usmiať „so zatvorenými ústami“, lebo pán Cunliffe mal rovné biele zuby. Jediné, čo bolo treba zakryť a čo sa bude dať z fotiek poľahky vymazať, bola nepekná jazva na nevestinom predlaktí: zapálená, purpurová, s viditeľnými stopami po stehoch.

Keď ráno prišiel do domu nevestiných rodičov, skrývala ju pod elasticou ortézou, takže ho dosť zaskočilo, keď si ju pred fotením stiahla. Dokonca mu zišlo na um, či sa pred svadbou nepokúsila zabiť. Videl už naozaj všetko. Po dvadsiatich rokoch v hre sa tomu nedalo vyhnúť.

„Zaútočili na mňa,“ vysvetlila mu pred dvoma hodinami pani Cunliffová, vtedy ešte Robin Ellacottová. Fotograf bol precitlivý človek. Potlačil predstavu ocele, ktorá sa vnára do mäkkej svetlej pokožky. Našťastie sa nepekčná jazva teraz skrývala v tieni kytice krémových ruží v náručí pani Cunliffovej.

Labute, prekliate labute. Neprekázalo by mu, keby obe zmizli z dohľadu, no jedna sa v pozadí ustavične ponárala do vody, takže zo stredu jazera trčal len jej našuchorený zadok pripomínajúci páperový ľadovec. Pohybom narúšala hladinu vody, takže jej digitálne odstránenie bude oveľa zložitejšie, ako si myslí mladý pán Cunliffe, ktorý už stihol navrhnuť toto riešenie. Druhá labuť sa celý čas držala pri brehu: bola pôvabná, pokojná a odhodlane zostávala mimo záberu.

„Hotovo?“ vyhrkla očividne netrpezlivo nevesta.

„Vyzeráš úžasne, kvetinka,“ ozval sa spoza fotografa ženíchov otec Geoffrey. Už teraz pôsobil pripito. Rodičia oboch novomanželov, svedok a družičky sledovali fotenie z tieňa neďalekých stromov. Najmenšia družička bola ešte batola. Pred chvíľou jej zakázali hádzať kamienky do jazera a teraz fňukala pri matke, ktorá sa jej ustavične prihovárala otravným šepotom.

„Hotovo?“ zopakovala Robin, nevšímajúc si svokra.

„Takmer,“ zaklamal fotograf. „Obráťte sa trocha viac k nemu, prosím, Robin. Presne tak. Pekný veľký úsmev. Veľký úsmev – teraz!“

Medzi novomanželmi vládlo napätie, ktoré sa nedalo pripísať iba ťažkostiam s týmto záberom. Fotografovi na tom nezáležalo. Nebol predsa manželský poradca. Zažil aj dvojice, ktoré na seba začali vrieskať, kým kontroloval expozimeter. Jedna nevesta utiekla z vlastnej svadobnej hostiny. Ešte vždy zabával priateľov záberom z roku 1998, na ktorom dal ženích hlavičku svojmu svedkovi.

Cunliffovci boli síce pekný pár, ale nedával im veľké šance. Tá dlhá jazva na nevestinej ruke ho od nej od začiatku odrádzala. Pripadala mu zlovestná a nechutná.

„Vykašlime sa na to,“ vyhlásil odrazu ženích a pustil Robin. „Fotiek máme dosť, nie?“

„Počkajte, počkajte, blíži sa druhá!“ vyhrkol podráždene fotograf.

Len čo Matthew pustil Robin, vzdialenejšia labuť začala plávať od brehu krížom cez tmavozelené jazero.

„Človek by si myslel, že to tie labute robia naschvál, čo, Linda?“ Geoffrey sa so smiechom prihovoril nevestinej matke Linde. „Prekliate potvory.“

„To je fuk.“ Robin si nadvihla dlhú sukňu, aby si ju nepostúpala topánkami na trocha prinízkom podpätku. „Určite máme aspoň niečo.“ Vyšla spomedzi stromov na pražiacie slnko a vykročila po trávniku k zámočku zo sedemnásteho storočia, kde sa už zhromaždila väčšina svadobných hostí, ktorí popíjali šampanské a obdivovali okolie hotela.

„Asi ju bolí ruka,“ povedala nevestina matka ženíchovmu otcovi.

Blbosť, pomyslel si fotograf s istou dávkou chladného uspokojenia. *Pohádali sa v aute*.

Pri odchode z kostola pod spíškou konfiet pôsobila dvojica pomerne šťastne, no po príchode do vidieckeho hotela sa obaja tvárili meravo, akoby ledva potláčali zlosť.

„Bude v pohode. Potrebuje len za pohárik,“ odvetil prívetivo Geoffrey. „Choď jej robiť spoločnosť, Matt.“

Matthew už stihol vykročiť za svojou nevestou, ktorá na ihličkových podpätkoch kráčala po trávniku, takže ju poľahky dobehol. Zvyšní hostia ich nasledovali. Mätovozelené šifónové šaty družičiek povievajú v horúcom vánku.

„Robin, musíme sa pozhovárať.“

„Počúvam.“

„Počkaj chvíľu, dobre?“

„Ak zastanem, dobehne nás celá rodina.“

Matthew sa obzrel. Mala pravdu.

„Robin...“

„*Nedotýkaj sa mojej ruky!*“

Rana jej v horúčave pulzovala. Robin túžila nájsť športovú tašku, v ktorej sa skrývala pevná elastická ochranná ortéza, ibaže sa určite nachádza

mimo dosahu niekde v novomanželskom apartmáne, nech už bol kdekoľvek.

Blížili sa k hosťom zhromaždeným v tieni hotela. Ženy sa dali od seba navzájom odlíšiť ľahko. Matthewova teta Sue mala na hlave široký sýto-modrý klobúk, Robinina švagrína Jenny zasa príšerný výtvar zo žltých pierok. Muži v tmavých oblekoch vyzerali rovnako. Z dialky sa nedalo určiť, či je medzi nimi aj Cormoran Strike.

„Stoj,“ vyhrkol Matthew, keď predbehli ostatných členov rodiny, ktorí prispôsobili tempo jeho maličkaj neteri.

Robin zastala.

„Bol som prekvapený, keď som ho uvidel. O nič viac nejde,“ začal opatrne.

„Podľa teba som zrejme vedela, že vtrhne dnu v polovici obradu a zhoď kvety,“ povedala Robin.

Matthew by sa cez tú odpoveď možno aj preniesol, keby sa pritom nesažila potlačiť úsmev. Nezabudol, aká radosť sa zračila na Robininej tvári, keď jej bývalý šéf narušil svadobný obrad. Uvažoval, či jej raz odpustí, že svoje „áno“ nepredniesla s pohľadom upretým na svojho novomanžela, ale na mohutnú, nepeknú a neupravenú postavu Cormorana Strikea. Všetci zhromaždení hostia určite videli, ako sa naňho usmiala.

Rodinní príslušníci ich opäť dobiehali. Matthew jemne chytil Robin za rameno niekoľko centimetrov nad reznou ranou a potiahol ju za sebou. Vykročila dobrovoľne, ale mal podozrenie, že len preto, lebo mala nádej, že sa blíži ku Strikeovi.

„V aute som ti povedal, že ak chceš preňho ďalej pracovať...“

„... tak som sprostá,“ dopovedala Robin.

Muži zhromaždení na terase sa už od seba dali odlíšiť, ale Strikea medzi nimi nevidela. Bol vysoký. Zbadala by ho aj medzi svojimi bratmi a strýkmi, ktorí mali všetci vyše metra osemdesiat. Dobrá nálada spojená so Strikeovým príchodom ju opustila tak rýchlo, ako sa premočené vtáčatko zrúti na zem. Určite odišiel hneď po obrade. Nenastúpil do minibusu smerujúceho do hotela. Jeho náhly príchod bol prejavom dobrej vôle, ale

ničím iným. Neprišiel, lebo ju chcel znova prijať do práce. Chcel jej len zablahoželať k novému životu.

„Počúvaj ma,“ pokračoval vrúcnejšie Matthew. Vedela, že aj on pohľadom preletel dav, nezbadal v ňom Strikea a dospel k rovnakému záveru. „V aute som sa ti snažil povedať, že je na tebe, čo budeš robiť, Robin. Keby chcel – ak ťa chce prijať späť... Len som sa o teba bál, kristepane. Práca preňho nebola ktovieako bezpečná, no nie?“

„Nie, nebola.“ Robinina rezná rana pulzovala. „Nebola bezpečná.“

Obrátila sa k rodičom a zvyšným príbuzným a počkala, kým ich dobehnú. V nose ju šteklika sladkastá vôňa rozhorúčenej trávy. Slnko jej pieklo na odhalené plecia.

„Chceš ísť za tetou Robin?“ Matthewova sestra sa prihovárala malej Grace, ktorá poslušne schmatla nevestu za zranenú ruku a zavesila sa na ňu. Robin skríkla od bolesti.

„Ach, prepáč, Robin... Gracie, pusť ju...“

„Šampanské!“ zvolal Geoffrey, objal Robin okolo pliec a nasmeroval ju k dychtivému davu.

Pánska toaleta voňala čistotou, čo sa podľa Strikea v tomto luxusnom vidieckom hoteli dalo čakať. Mrzelo ho, že si do chladnej tichej záchodovej kabínky nemohol vziať pohár piva, no tým by len posilnil dojem, že je nejaký pochybný alkoholik, ktorého prepustili z väzenia, aby mohol ísť na svadobnú hostinu. Zamestnanci hotela aj bez toho prijali jeho tvrdenie, že je jedným z hostí na svadbe Matthewa Cunliffa a Robin Ellacottovej, so zle skrývanou nedôverou.

Aj nezranený Strike pôsobil na druhých odstrašujúco, keďže bol mohutný, zachmúrený, ustavične sa tváril namosúrene a pripomínal boxera. Dnes vyzeral, akoby práve vyliezol z ringu. Nos mal zlomený, purpurový a opuchnutý na dvojnásobok zvyčajnej veľkosti, na oboch očiach monokle a jedno ucho zapálené a posiate čerstvými čiernymi stehmi. Aspoňže rezná rana na dlani sa skrývala pod obvazy. Najlepší oblek mal pokrčený a fľakatý od vína, odkedy ho mal naposledy na sebe. Na jeho výzore sa dalo

pochváliť azda len to, že sa mu pred odchodom do Yorkshiru podarilo schmatnúť dve rovnaké topánky.

Zazíval, zatvoril boľavé oči a hlavou sa na chvíľu oprel o studenú deľiacu priečku. Bol taký unavený, že by poľahky zaspal aj tu, sediac na záchode. Potreboval však nájsť Robin a požiadať ju – nie, poprosiť ju, ak to inak nepôjde –, aby mu odpustila, že ju vyhodil, a vrátila sa do práce. Keď sa im v kostole stretli pohľady, mal pocit, že jej z očí vyčítal radosť. Keď s Matthewom prechádzali okolo neho cestou von, usmiala sa naňho, a tak náhľivo vykročil naspäť krížom cez cintorín a požiadal kamaráta Kriváka, ktorý teraz spal v požičanom mercedese na parkovisku, aby šiel za minibusmi na svadobnú hostinu.

Strike netúžil zdržiavať sa jedlom a príhovormi, keďže neodpovedal na pozvánku, ktorú dostal, ešte skôr ako Robin prepustil. Chcel sa s ňou len chvíľu pohovárať, no zatiaľ sa mu to nepodarilo. Už zabudol, ako to chodí na svadbách. Keď ju hľadal na preplnenej terase, s nepríjemným pocitom zistil, že sa stal stredobodom pozornosti stovky párov zvedavých očí. Odmietol šampanské, lebo ho nemal rád, utiahol sa do baru a objednal si pivo. Nasledoval ho tmavovlasý mladý muž, ktorý sa ústami a čelom ponášal na Robin, a v tesnom závese za ním aj skupinka mladých ľudí. Všetci očividne ledva potláčali vzrušenie.

„Vy ste Strike, však?“ opýtal sa mladík.

Detektív prisvedčil.

„Martin Ellacott,“ predstavil sa ten druhý. „Robinin brat.“

„Teší ma,“ prehodil Strike a zdvihol obviazanú ruku, aby dal najavo, že mu ju nemôže bezbolestne podať. „Neviete, kde je?“

„Fotí sa,“ odvetil Martin a ukázal na iPhone vo svojej druhej ruke. „Ste v správach. Chytili ste Shacklewellského Rozparovača.“

„Aha,“ zahundral Strike. „Hej.“

Napriek čerstvým rezným ranám na dlani a uchu mal pocit, akoby sa násilné udalosti spred dvanástich hodín stali veľmi dávno. Rozdiel medzi spustnutým úkrytom, kde zahnal vraha do kúta, a týmto štvorhviezdičkovým hotelom, bol taký veľký, až mal pocit, akoby išlo o dve oddelené reality.

K baru podišla žena s tyrkysovým fascinátorom, ktorý sa jej natriasal na platinových vlasoch. Aj ona mala v ruke mobil, pohľadom si premeriavala živého Strikea od hlavy po päty a očividne ho porovnávala s fotografiou na displeji.

„Sorry, musím si odskočiť,“ povedal Strike Martinovi a vytratil sa, skôr ako k nemu stihol podísť niekto iný. Po krátkom rozhovore s podozrievavými zamestnancami hotela sa utiahol na toaletu.

Znova zazíval a pozrel na hodinky. Robin sa už určite dofotografovala. S bolestnou grimasou (lebo účinok liekov, čo mu dali v nemocnici, už dávno vyrchal) vstal, odsunul závoru na dverách a zamieril naspäť medzi zízajúcich cudzích ľudí.

Na konci prázdnej jedálne už bolo rozložené sláčikové kvarteto. Hudobníci začali hrať, zatiaľ čo novomanželia s rodinami sa postavili do radu, aby mohli prijímať gratulácie. Robin predpokladala, že s tým v istej chvíli počas svadobných príprav súhlasila. Zriekla sa toľkej zodpovednosti za priebeh dnešného dňa, že ju už viackrát prekvapila nejaká drobnosť. Napríklad zabudla, že sa dohodli na fotografovaní v hoteli namiesto kostola. Keby hneď po obrade neodfrčali v daimleri, možno by mala šancu pozhovárať sa so Strikeom a požiadať ho – nie, poprosiť ho, ak to inak nepôjde –, aby ju prijal naspäť. Ibaže detektív odišiel, skôr ako sa stihli porozprávať, a tak teraz uvažovala, či má dosť odvahy alebo pokory zavolať mu a prosiť o svoju prácu.

Miestnosť s dreveným obkladom, brokátovými závesmi a olejomalbami v pozlátených rámoch jej po slnkom zaliatych záhradách pripadala tmavá. Vo vzduchu sa vznášala ťažká vôňa kvetov a na snehobielych obrusoch sa leskli poháre a príbory. Sláčikové kvarteto, ktoré sa v miestnosti pripomínajúcej vnútro drevenej škatuľky hlasno ozývalo, čoskoro prerušila vrava a smiech hostí kráčajúcich po schodoch na odpočívadlo. Už teraz mali v sebe dosť šampanského a piva.

„Tak teda poďme na to!“ zreval Geoffrey, ktorý si dnešný deň zjavne užíval viac ako ktokoľvek iný. „Začnime!“

Robin mala pocit, že keby ešte žila Matthewova matka, Geoffrey by si nedovolil dať voľný priechod svojej bujarosti. Nebohá pani Cunliffová ustavične krotila jeho nespútané prejavy nespokojnými pohľadmi a štučancami. Jej sestra Sue bola jednou z prvých v zástupe gratulantov. Vyžaroval z nej ľadový chlad, lebo chcela sedieť pri stole s novomanželmi a toto privilégium jej odopreli.

„Tak ako, Robin?“ prehodila a pobozkala vzduch pri nevestinom uchu.

Robin – smutná, sklamaná a s pocitom viny, že nie je šťastná – odrazu vycítila, ako veľmi ju táto žena, jej nová teta, neznáša.

„Nádherné šaty,“ poznamenala teta Sue, no pohľad už upierala na pekného Matthewa. „Škoda, že tvoja mama...“ začala, no vzápätí zavzlykala a zaborila si tvár do vreckovky, ktorú už držala v ruke.

Do miestnosti vchádzali ďalší priatelia a príbuzní: všetci im s úsmevom podávali ruky. Geoffrey ustavične zdržoval zástup gratulantov a do medvedieho objatia vtiahol každého, kto sa mu aktívne nebránil.

„Takže napokon prišiel,“ povedala Robinina obľúbená sesternica Katie. Šla by jej za družičku, keby nebola v poslednom mesiaci tehotenstva. Dnes mala termín pôrodu. Robin žasla, že ešte vie chodiť. Keď sa k nej naklonila a vtisla jej bozk, brucho mala tvrdé ako melón.

„Kto prišiel?“ opýtala sa Robin. Katie sa o krok posunula a objala Matthewa.

„Tvoj šéf. Strike. Martin ho pred chvíľou obťažoval v...“

„Tuším sedíš tamto, Katie.“ Matthew ju nasmeroval k stolu uprostred miestnosti. „Zrejme si chceš trochu oddýchnuť. V tejto horúčave je to určite náročné, však?“

Robin takmer nevnímala zopár ďalších hostí v zástupe. Neprítomne reagovala na ich blahoželania a pohľad jej ustavične zabiehal k dverám, cez ktoré všetci vchádzali. Chcela Katie povedať, že Strike je predseda len tu v hoteli? Šiel za ňou z kostola? Vari sa každú chvíľu objaví? Kam sa ukryl? Hľadala ho všade: na terase, na chodbách, pri bare. Pocítila príval nádeje, ktorá však rýchlo opadla. Možno ho Martin, preslávený svojou netaktnosťou, odohnal preč. Potom si však pripomenula, že Strike predseda nie je taký

slaboch, a znova ju zaplavila nádej. No kým jej vnútorné ja balansovalo medzi očakávaním a strachom, nedokázala predstierať konvenčnejšie sva-
dobné emócie a vedela, že Matthew to vníma a hnevá sa.

„Martin!“ vyhrkla veselo, keď sa objavil jej mladší brat, ktorý už mal v sebe prinajmenšom tri pívá, v spoločnosti svojich kamarátov.

„Tipujem, že ty to už vieš,“ zatiahol Martin, akoby to považoval za sa-
mozrejmosť. V ruke držal mobil. Predchádzajúcu noc prespal u kamaráta,
lebo v jeho izbe ubytovali príbuzných z južného Anglicka.

„Čo viem?“

„Včera v noci chytil Shacklewellského Rozparovača.“

Martin jej ukázal displej, na ktorom svietil novinový článok. Pri zmien-
ke o Rozparovačovej totožnosti zhýkla. Na predlaktí jej pulzovala rezná
rana, ktorú jej ten muž spôsobil.

„Je ešte tu?“ Robin sa prestala pretvarovať. „Strike. Povedal, že ostane,
Mart?“

„Kristepane,“ zahundral Matthew.

„Prepáč.“ Martinovi neunikla jeho podráždenosť. „Zdržujem rad.“

Odšuchtal sa. Robin sa obrátila k Matthewovi a ako na termálnej sním-
ke videla, ako z neho vyžaruje vina.

„Ty si to vedel,“ povedala a neprítomne podala ruku pratete, ktorá sa
k nej naklonila v očakávaní, že ju pobožká.

„Čo som vedel?“ odsekol.

„Že Strike chytil...“

Jej pozornosť si však teraz vyžadoval Matthewov starý známy z univer-
zity a zároveň kolega Tom a jeho snúbenica Sarah. Robin nepočula v pod-
state ani slovo z toho, čo vravel Tom. Ustavične upierala zrak na dvere
v nádeji, že v nich uvidí Strikea.

„Vedel si to,“ zopakovala, len čo sa Tom a Sarah vzdialili. Opäť nastalo
zdržanie. Geoffrey sa zarozprával s príbuzným z Kanady. „Však?“

„Ráno som v správach zachytil koniec reportáže,“ zamrmlal Matthew.
Zadíval sa na dvere ponad Robinino plece a pohľad mu stvrdol. „A je tu.
Želanie sa ti splnilo.“

Robin sa obrátila. Strike práve vošiel do miestnosti. Jedno oko v tvári porastenej hustým strniskom mal sivo-purpurové, ucho opuchnuté a zašité. Keď sa im pohľady stretli, zdvihol obviazanú ruku a pokúsil sa o žalostný úsmev, no hneď sa strhol.

„Robin,“ ozval sa Matthew. „Počuj, musím...“

„O chvíľu,“ prerušila ho s veselou, ktorá jej celý deň nápadne chýbala.

„Skôr ako sa s ním pohováraš, musím ti povedať...“

„Matt, prosím ťa, nepočká to?“

Nikto z rodiny nechcel zdržiavať detektíva, ktorý vzhľadom na svoje zranenie nemohol nikomu podať obviazanú ruku. Držal ju pred sebou a pomaly sa k nim šuchtal v rade. Geoffrey sa naňho zamračil a dokonca aj Robinina matka, ktorej bol pri predchádzajúcom stretnutí sympatický, nedokázala vyčariť úsmev, keď ju oslovil menom. Zdalo sa, že ich sledujú všetci hostia v miestnosti.

„Nemusel si to tak dramatizovať,“ vyhlásila Robin, keď pred ňou konečne zastal, a usmiala sa do jeho opuchnutej tváre. Úsmev jej opätoval, hoci s bolesťami. Vyše tristokilometrová cesta, na ktorú sa tak bezhlavo vydal, predsa len stála za to, pomyslel si pri pohľade na jej úsmev. „Vtrhol si do kostola. Stačilo zavolať.“

„Hej. Prepáčte, že som zhodil tie kvety.“ Strike zahrnul do ospravedlnenia aj namrzeného Matthewa. „Volal som ti, ale...“

„Dnes ráno som mala vypnutý mobil.“ Robin si uvedomovala, že zdržuje zástup gratulantov, ale bolo jej to jedno. „Obídte nás,“ prehodila veselo smerom k Matthewovej vysokej ryšavej šéfkke.

„Nie, volal som ti... asi pred dvoma dňami,“ spresnil Strike.

„Čože?“ vyhĺkla Robin, zatiaľ čo Matthew sa strojene zhováral s Jimom.

„Niekoľkokrát,“ dodal Strike. „Nechal som ti aj odkaz.“

„Nenašla som si žiadne zmeškané hovory,“ odvetila. „Ani odkaz.“

Štrngotanie, cinkanie, vravu stovky hostí a tichú melódiu sláčikového kvarteta odrazu vnímala tlmene, akoby ju v šoku pohltila veľká bublina.

„Kedy si... čo si... pred dvoma dňami?“

Odkedy prišla k rodičom, v jednom kuse bola zaneprázdnená nudnými svadobnými povinnosťami, no predsa sa jej často darilo nenápadne kontrolovať mobil v nádeji, že jej Strike zavolá alebo napíše. V tú noc o jednej ležala sama v posteli a chcela si pozrieť zmeškané hovory v márnej nádeji, že natrafi na niečo, čo si predtým nevšimla, ale zistila, že celá história hovorov je vymazaná. Za posledné týždne toho veľa nenaspala, a tak dospela k záveru, že od vyčerpania urobila chybu, stlačila nesprávne tlačidlo a omylom ju vymazala...

„Nechcem sa tu zdržať,“ zamrmlal Strike. „Chcel som ti len povedať, že ma to mrzí, a požiadať ťa, aby...“

„Musíš zostať,“ skočila mu do reči, načiahla sa a chytila ho za rameno, akoby sa bála, že utečie.

Srdce jej tlklo tak rýchlo, až mala pocit, že nestačí s dychom. Vedela, že zbledla, a rušná miestnosť okolo nej sa rozhojdala.

„Prosím, zostaň.“ Ešte vždy ho tuho držala za ruku, nevšímajúc si Matthewa, ktorý sa pri nej naježil. „Potrebujem... chcem sa s tebou pohovárať. Mami?“ zvolala.

Linda vystúpila z radu, akoby čakala, kedy ju dcéra zavolá. Netvárila sa nadšene.

„Prosím ťa, mohla by si pridať Cormorana k niektorému stolu?“ požiadala ju Robin. „Mohol by sedieť napríklad pri Stephenovi a Jenny.“

Linda bez úsmevu odvieďla Strikea preč. Zostávalo už len zopár hostí, ktorí im nezablahoželali. Robin sa už nevládala nasilu usmievať a viesť spoločenskú konverzáciu.

„Prečo sa mi nezobrazili Cormoranove zmeškané hovory?“ opýtala sa Matthewa, keď sa jeden z postarších hostí odšuchtal k stolom. Nikto ho nepozdravil ani neprivítal.

„Snažil som sa ti vysvetliť...“

„Prečo sa mi nezobrazili, Matthew?“

„Robin, mohli by sme sa o tom porozprávať neskôr?“

Pravda ju zasiahla tak náhle, až zhýkla.

„Vymazal si mi históriu hovorov,“ vyhlásila, preskakujúc od jednej dedukcie k druhej. „Keď som sa na tej benzínke vrátila z toalety, vypýtal si si odo mňa heslo.“ Posledným dvom hosťom stačil jediný pohľad na nevestu a ženícha, a ponáhľali sa od nich preč bez gratulácie. „Vzal si mi mobil. Tvrdil si, že ide o niečo v súvislosti so svadobnou cestou. Vypočul si si jeho odkaz?“

„Áno,“ prikývol Matthew. „Vymazal som ho.“

Ticho, ktoré ju dusilo, vystriedal vysoký kvílivý zvuk. Krútila sa jej hlava. Stála pri ňom v obrovských bielych čipkových šatách, ktoré sa jej nepáčili – v šatách, ktoré si dala prešit, lebo svadba sa už raz odložila. Na miesto ju priklincovali formálne povinnosti. Kútikom oka videla stovku rozmazaných tvárí. Hladní hostia boli plní očakávania. Pohľadom našla Strikea, no stál chrptom k nej pri Linde a čakal, kým sa preňho prestieralo pri stole jej staršieho brata Stephena. Robin si predstavila, že by k nemu podišla a povedala: „Vypadnime odtiaľto.“ Čo by odvetil, keby to urobila?

Rodičia minuli na dnešný deň tisícky libier. Hostia v preplnenej miestnosti čakali, kým sa nevesta a ženích posadia k svojmu stolu. Robin v tvári biela ako jej svadobné šaty vykročila za manželom na svoje miesto a všetci im začali tliekať.

Puntičkársky čašník mal očividne v úmysle predlžovať Strikeovo utrpenie. Detektív nemal na výber: zatiaľ čo čakal, kým mu mladík prestrie miesto navyše, musel stáť, takže naňho mali všetci dobrý výhľad. Linda, ktorá bola takmer o tridsať centimetrov nižšia ako Strike, zostala po jeho boku, zatiaľ čo čašník sotva badateľne naprával dezertnú vidličku a posúval vzorovaný tanier tak, aby bol obrátený rovnako ako susedné. Väčšiu časť Lindinej tváre zakrýval striebřistý klobúk, no aj tak bolo vidieť, že sa hnevá.

„Ďakujem veľmi pekne,“ povedal Strike, keď mladík konečne odstúpil, no len čo zovrel operadlo stoličky, Linda ho zľahka chytila za rukáv. Jej jemný dotyk mu pripadal ako okova, keďže ho sprevádzala aura rozhor-

čeného materstva a urazenej pohostinnosti. Veľmi sa ponášala na dcéru. Rednúce vlasy mala rovnakej medovej farby a striebřistý klobúk zvýrazňoval jej jasné sivomodré oči.

„Prečo ste tu?“ precedila cez zaťaté zuby, zatiaľ čo okolo nich pobehovali čašníci roznášajúci predjedlá. Ich príchod aspoň rozptýlil pozornosť ostatných hostí. Rozprúdila sa vrava a ľudia sa sústredili na svoje dlho očakávané jedlo.

„Chcel som požiadať Robin, aby sa vrátila ku mne do práce.“

„Prepustili ste ju. Zlomili ste jej srdce.“

Mohol zareagovať všelijako, ale rozhodol sa mlčať z úcty k tomu, čo si Linda musela vytrpieť, keď uvidela tú dvadsaťcentimetrovú reznú ranu.

„Pri práci pre vás na ňu už trikrát zaútočili.“ Robininej matke stúpala do tváre farba. „Trikrát.“

Strike mohol Linde popravde odpovedať, že prijíma zodpovednosť len za prvý z tých troch útokov. Druhý sa odohral po tom, ako sa Robin vykašľala na jeho výslovné inštrukcie. Tretí bol dôsledkom toho, že ho neposlúchla a navyše ohrozila vyšetrovanie vraždy aj celú jeho detektívnu agentúru.

„Nevie zaspáť. V noci som ju počula...“

Linde sa leskli oči. Pustila ho, ale zašepkala: „Nemáte dcéru. Nedokážete pochopiť, čo som zažila.“

Skôr ako sa vyčerpaný Strike stihol spamätať, odkráčala k hlavnému stolu. Zachytil Robinin pohľad ponad nedotknuté predjedlo. Zatvárila sa ustarostene, akoby sa bála, že odíde. Mierne zdvihol obočie a konečne si sadol na miesto.

Veľká postava po jeho ľavom boku sa zlovestne zahniezdila. Strike sa obrátil a uvidel ďalší pár očí ponášajúcich sa na Robinine, ibaže tieto boli posadené nad bojovne vystrčenou bradou a pod zježeným obočím.

„Ty si určite Stephen,“ povedal Strike.

Robinin starší brat niečo zachmúrene zahundral. Obaja boli mohutní, a keďže sedeli blízko pri sebe, Stephen sa oňho ošuchol lakťom, keď sa načiahol po pivo. Ostatní pri stole naňho civeli. Strike rozpačito zdvihol

pravú ruku, akoby ich chcel pozdraviť, no vtom si uvedomil, že ju má obviazanú. Mal pocit, že na seba pritiahol ešte väčšiu pozornosť.

„Ahoj, som Jenny, Stephenova manželka,“ predstavila sa tmavovláska so širokými plecami po Stephenovom druhom boku. „Tuším by ti prospelo toto.“

Ponad manželov tanier mu podala nedotknuté pivo. Detektív jej bol taký vďačný, že by ju najradšej pobozkal, no vzhľadom na Stephenovu zamračenú tvár sa obmedzil na vrúcne „ďakujem“ a vypil pol pohára na jeden dúšok. Kútikom oka zachytil, že Jenny niečo pošepkala Stephenovi do ucha. Robinin brat počkal, kým Strike odloží pohár, a potom si odkašľal.

„Zrejme by sa ti patrilo zablahoželať,“ vyhlásil neutrlo.

„Prečo?“ opýtal sa nechápavo detektív.

Stephen sa zatváril o trochu menej namrzene.

„Chytil si toho vraha.“

„Aha. Hej,“ prisvedčil Strike, vzal vidličku do ľavej ruky a nabral na ňu penu z lososa. Až keď ju celú zjedol a všimol si, že Jenny sa smeje, došlo mu, že sa k nej mal správať úctivejšie. „Prepáčte,“ zamrmľal. „Som hrozne hladný.“

Stephen si ho teraz premeriaval s náznakom uznania.

„Je dosť o ničom, no nie?“ prehodil a sklopil zrak na svoje predjedlo. „V podstate je to len vzduch.“

„Cormoran,“ oslovila ho Jenny, „mohol by si zakývať Jonathanovi? Robininmu staršiemu bratovi. Sedí tamto.“

Strike sa obzrel tým smerom. Od susedného stola mu s nadšením mával štíhly mladík s vlasmi a očami rovnakej farby ako Robin. Cormoran mu krátko, nesmelo odkýval.

„Takže ju chceš naspäť, čo?“ vychrlil naňho Stephen.

„Áno, chcem,“ prisvedčil Strike.

Tak trochu očakával nahnevanú odpoveď, no Stephen si namiesto toho nahlas vzdychol. „Zrejme by som mal byť rád. Nikdy som ju nevidel šťastnejšiu, ako keď pracovala pre teba. Keď sme boli decká, uťahoval som si z nej, lebo chcela byť policajtká,“ priznal. „Kiežby som to